

Chương 3: Chẳng ai vượt qua nổi những xao động thanh xuân

Năm thứ ba trung học là những tháng ngày ngụp lặn trong học hành thi cử, kỳ thi còn chưa kết thúc, đừng vội mơ tưởng chuyện cập bờ. Chỉ có sau giờ tan học chiều thứ Năm mới là “khoảng thời gian xả hơi ít ỏi trên sân bóng” mà các thầy cô giáo ngầm cho phép. Trình Tranh với mười mấy bạn học cùng khối lớp có chung sở thích thường xuyên đá giao hữu ở sân bóng của trường, phát tiết bớt tình lực quá mức dư thừa ở độ tuổi thanh niên này. Sau khi tự mình cảm thấy quan hệ bang giao với Tô Vận Cẩm đã bình thường hóa, cậu bắt đầu giả bộ vu vơ mời mọc cô đi xem đá bóng.

“Bọn tôi chiều nay có một trận thi đấu với mấy cậu lớp học thêm, đằng nào thì chút nữa cũng không có việc gì, cậu có muốn đi xem không?” “Chút nữa tôi có việc, tôi muốn về ký túc xá gọi đầu.”

“Cậu gọi đầu lúc nào chẳng được? Thế cuối cùng là đi hay không đi, con gái cả lớp này đều đi hết đấy,” Trình Tranh cố nhún mình nói. Cậu cảm thấy thái độ của mình đã đủ thành khẩn rồi, thế mà Tô Vận Cẩm không hề nể tình chút nào cả, “Tôi chẳng hiểu tí ti gì về bóng đá hết, đi cũng chẳng có tác dụng.”

Giọng Trình Tranh bắt đầu lớn hơn: Chẳng hiểu tí ti gì thì học thôi, cậu không thể không có chút sở thích thể dục thể thao nào, cả ngày im lìm lặng lẽ cứ như bà già ấy!”

Tô Vận Cẩm liếc nhìn cậu, “Ai bảo tôi không có sở thích thể thao nào, tôi chơi cờ vậy.”

Trình Tranh tức điên lên, trước khi bước đi còn bực bội ném lại một câu: “Tô Vận Cẩm, có giỏi thì đừng có đến, cậu thử làm thế tôi xem nào!” Tuy miệng nói thế, nhưng thực ra trong lòng cậu chẳng có ý gì cả, cậu cũng không biết rõ nếu Tô Vận Cẩm không đi xem thật thì cậu sẽ làm gì được cô. Như mọi lần, kết quả của việc tức giận với cô là phần buồn phiền luôn do cậu hứng về.

Giờ ăn tối, Tô Vận Cẩm ngồi ở mép giường ký túc đối phó với thứ đồ ăn ngàn lần như một của nhà ăn trong trường, hôm nay người trong phòng thừa thớt khác thường, chỉ có cô với Mạc Úc Hoa đang ăn cơm vừa đeo tai nghe luyện tiếng Anh, cả hai đều không nói gì, không gian im ắng, chốc chốc lại vọng tới âm thanh huyền ảo từ sân bóng ở phía xa xa. “Không đi xem thật đấy à?”

“Ừ?” Tô Vận Cẩm nhìn Mạc Úc Hoa dường như còn đang chăm chú vào âm thanh phát ra trong tai nghe, không xác định được liệu có phải cô bạn đang nói chuyện với mình không.

Mạc Úc Hoa ngồi đối diện cô, gỡ tai nghe xuống, chậm rãi nói: Ăn no chưa? Đi xem đi.”

Tô Vận Cẩm cảm thấy kỳ quặc, vì Mạc Úc Hoa bình thường cũng chẳng mặn mà gì lắm với loại hoạt động này hết như cô.

“Tớ không hứng thú lắm với trò này.” Cô cúi đầu, vô thức cảm thấy xúc xúc chỗ cơm còn thừa trong bát.

“Đi nào, cứ coi như là đi cùng tớ,” Mạc Úc Hoa giằng cái bát trên tay cô, tiện tay đặt luôn lên mặt bàn ngay cạnh, sau đó nắm lấy cánh tay Tô Vận Cẩm, kéo ra khỏi cửa phòng. Tô Vận Cẩm theo Mạc Úc Hoa ra chỗ sân bóng vang dội tiếng người, về mặt nhìn nhận. Mạc Úc Hoa dắt cô lên ra một góc nhỏ có tầm nhìn tương đối ổn, neho đôi mắt cận hai đi-ốp, trông thấy hai đội nam sinh lần lượt mặc áo màu đỏ và màu trắng đang quần thảo trên sân. Trong đám khán giả bên sân cỏ có không ít nữ sinh, không biết thứ khiến cho bọn họ thể hiện cuồng nhiệt đến vậy suy cho cùng là bóng hay là người. Cô đã nhìn thấy cậu ta rồi, cậu ta mặc chiếc áo thi đấu màu trắng. Tô Vận Cẩm không hiểu vì sao mình lại dõi mắt kiếm tìm bóng dáng con người ấy, có điều nhận ra cậu ta giữa đám nam sinh chạy đi chạy lại, không ngừng hoán đổi vị trí này cũng chẳng khó khăn gì mấy. Cậu ta có dáng người dong cao, làn da đen sạm tôn lên sắc trắng của chiếc áo thi đấu, không che nổi nét hùng hực thanh xuân. Tô Vận Cẩm mù tịt về bóng đá, nhưng cũng không thể không thừa nhận, tư thế di chuyển của Trình Tranh rất đẹp mắt.

“Ồ trên cái sân vận động này, có mấy cô nữ sinh thực sự xem “bóng đá” đây? Chẳng qua là tìm một cơ hội để có thể hướng về con người ấy mà bạo dạn ngắm nghía với hò hét thôi,” Mạc Úc Hoa nhìn theo sân bóng mà nói.

Tô Vận Cẩm còn đang định đáp lời, đã phát hiện hóa ra sự chú ý của Mạc Úc Hoa không hề hướng vào cô, mà đang chăm chú đuổi theo bóng người nào đó trên sân bóng. Tô Vận Cẩm tò mò bám theo ánh nhìn của Mạc Úc Hoa để dò xem người mà cô dõi mắt theo là ai, không ngờ trong lòng được một phen kinh ngạc, người mà cô ấy nhìn là Chu Tử Dục sao? Không thể có chuyện xảy ra ngoài dự liệu như thế này được. Tô Vận Cẩm vụng trộm liếc Mạc Úc Hoa một cái như để tìm bằng cứ, khuôn mặt tầm tầm ấy vẫn hiện lên vẻ cứng nhắc như từ trước đến giờ. Cơ

hồ cảm giác thấy ánh mắt của Tô Vận Cẩm, Mạc Úc Hoa quay đầu lại nhìn cô, tỏ vẻ giấu cợt hiểm thấy mà nói rằng: “Phát hiện ra người tớ nhìn không phải là thứ bảo bối mà mấy người các cậu ai nấy đều yên nên trong lòng cũng yên tâm hơn một chút đúng không?” Tô Vận Cẩm nóng ran mặt, “Cậu ta đâu phải của tớ.”

“Tớ còn chưa nói cậu ta nào, cậu đã lại tự tìm đúng chỗ ngồi vào, có thể thấy là cậu cũng không phải căm ghét Trình Tranh đến thế nhỉ,” Mạc Úc Hoa vừa nói vừa cười, thế nhưng nụ cười ấy rất nhanh thôi đã bị cái tự trào tiếp ngay sau đó của cô xóa nhòa mất, “Xem ra cái gọi là ‘xao động’

của tuổi thanh xuân ai cũng không thoát nổi, đã bị đóng tài liệu ông tập chất ngất như ba quả núi đè đến mức chỉ sót lại một hơi thở, thế mà vẫn không quên kéo dài chút hơi tàn mà mơ mộng vẩn vơ.” Cô ngừng lại một chút, nói tiếp, “Hoang đường quá nhỉ, chắc cậu cũng đang nghĩ là tớ với con người kia làm sao có khả năng gì được?”

“Thực lòng tớ không nghĩ thế đâu...” Tô Vận Cẩm vội nói. “Cậu có nghĩ thế thật cũng chẳng sao, tớ cũng không mong ước có ‘khả năng’ gì cả.” Mạc Úc Hoa vẫn dõi mắt theo cậu nam sinh mặc áo thi đấu màu trắng ấy, dường như đám đông ồn ào ngay bên cạnh chẳng hề

dính dáng gì đến cô, sân bóng rộng nhường này, chỉ có cô và cậu ấy mà thôi. Lúc này, Tô Vận Cẩm mới lần đầu tiên phát hiện ra trên gương mặt tuy không được coi là diễm lệ của Mạc Úc Hoa hóa ra lại có một thứ ánh sáng lung linh.

Tô Vận Cẩm nhìn sân bóng mà bỗng nghiêng ngơ ngẩn, không lâu sau khi nói xong những lời ấy với cô, Mạc Úc Hoa phân bua là vẫn chưa hoàn thành bài luyện nghe đã lên lịch cho mình hôm nay, thế nên bỏ lại một mình Tô Vận Cẩm trên sân bóng. Tô Vận Cẩm mất cả buổi vẫn không thể nào hết bần thần vì trận oanh tạc dữ dội mà Úc Hoa vừa buông ra. Thực ra, tuy trên lớp, tiếp xúc giữa cô và Mạc Úc Hoa cũng coi là tương đối nhiều, thế nhưng cả hai đều không phải người nhiều lời, cũng không đến mức thâm giao, càng chưa từng có kiểu tí tê tâm sự thế này bao giờ, cô không rõ vì sao Mạc Úc Hoa lại đem những tâm tư bí mật chôn giấu trong lòng thổ lộ cho mình nghe, chẳng lẽ cô mong muốn tìm kiếm chứng nhân cho một mảnh tình thâm không ước mong có được “khả năng” gì? Ít nhất là, bao nhiêu lâu nay, Tô Vận Cẩm chưa từng tưởng tượng được rằng trong lòng một cô nữ sinh có vẻ cứng nhắc hướng nội, toàn tâm trút vào học hành như Mạc Úc Hoa lại có một môi tâm tình như thế. Lòng dạ cô chìm đắm vào suy nghĩ riêng của mình, hoàn toàn nhìn như chẳng thấy bao nhiêu tranh cướp kịch liệt diễn ra trên sân, khó khăn lắm sức tỉnh lại, mới phát hiện bên cạnh mình có người đã ra về, hóa ra trận đấu kết thúc rồi. Cô cũng tự nhiên theo dòng người tản ra, vẫn chưa đến cổng sân bóng, một người mờ mờ uớt đầm từ phía sau đuổi theo chen lên cạnh cô. “Cậu đến làm gì, chẳng phải đã nói không hứng thú với bóng đá hay sao? Nói một đằng làm một nẻo!”

Trình Tranh cố ý nói giọng lạnh lùng quái gở, nhưng trên mặt lại là một nụ cười rạng rỡ. Tô Vận Cẩm lùi lại nửa bước, không để cậu chàng vấy mờ hôi trên tóc lên người cô, chỉ rầu rầu nói: “Sân bóng có phải của mình cậu đâu, ai cũng có thể đến.”

“Cậu đến lúc nào đấy, vừa rồi trên sân sao tôi không nhìn thấy?” Có vẻ như tinh thần của cậu ta rất vui, không hề có ý định gây khó dễ với cô. “...”

“Sao, cú ghi bàn của tôi vừa rồi được đấy chứ?” Trình Tranh không để ý đến sự im lặng của Tô Vận Cẩm, hớn hờ hỏi.

“Cú ghi bàn nào cơ?” Tô Vận Cẩm mặt mũi ngơ ngác.

Vẻ hớn hờ của Trình Tranh đột nhiên khựng lại, hết như một đứa trẻ đang nóng lòng mong đợi được biểu dương bị tạt nước vào đầu. Hóa ra sự chú ý của con người ở trước mặt cậu đây vừa rồi hoàn toàn không đặt lên cậu. Đang định nổi cơn nổi có, cậu lại phát hiện ngay chính trong giờ phút này, ánh mắt của cô cũng không nhằm vào cậu, mà hướng theo phía sau người cậu.

Tô Vận Cẩm đang nhìn anh chàng Chu Tử Dực đứng không xa phía sau Trình Tranh, rất khó để tưởng tượng chủ nhân của khuôn mặt đẹp đẽ lộ vẻ ngạo đời này gắn với Mạc Úc Hoa, cô nghĩ, cô có thể cảm nhận được nỗi vô vọng của Mạc Úc Hoa khi nhìn ngắm cậu ta. Đương nhiên, cô cũng hoàn toàn không ý thức được vẻ sa sầm như trời âm u chuyển sang mưa bão

chỉ trong nháy máy mắt ở Trình Tranh sau khi phát hiện ra điểm tập trung ánh nhìn từ mắt cô.

Trình Tranh ngoài tức giận ra còn có đôi chút khó tin, cậu cứ ngỡ là cuối cùng cô đã chịu tới xem cậu đá bóng, tâm trạng vui sướng âm thầm còn đáng kể hơn cả khoảnh khắc ghi bàn thắng, thế mà từ đầu đến cuối người cô để ý hóa ra lại là anh chàng kia ư?

“Này, buông tay ra!” Tô Vận Cẩm vẫn chưa phản ứng gì, đã bị Trình

Tranh lôi đi mấy bước. Lúc này đám người ở xung quanh vẫn còn rất nhiều, hầu hết đều là bạn học cùng khối lớp, vừa nãy mấy câu lúc Trình Tranh đuổi lên nói với cô đã thu hút không ít sự chú ý rồi, bây giờ càng được thể mắt nào cũng nhất loạt trông sang.

Tô Vận Cẩm đỏ bừng từ cổ lên đến mặt, dùng hết sức giằng cánh tay khỏi Trình Tranh, nhưng làm sao có thể địch nổi với sức lực của cậu trai trẻ, nhưng cô lại không dám hét toáng lên, sợ thu hút thêm nhiều người chú ý, chỉ đành hạ thấp giọng giận dữ, “Trình Tranh, cái đồ thần kinh này, người ta đều đang nhìn đây, đừng có bày trò nữa, bỏ tay ra mau.” Trình Tranh nghe thấy, hất luôn tay cô ra, “Cậu nào có sợ người khác nhìn vào, chẳng phải cậu chỉ sợ hấn ta nhìn thấy hay sao?” Tô Vận Cẩm không hiểu cậu ta đang nói cái gì, mạch suy nghĩ của cô và cậu ta không cùng tần số với nhau, lúc này cô chỉ biết rằng cái cảnh này trong mắt người khác thật quá ư ám muội, hận không thể đào một cái hố mà chui xuống luôn, muốn mắng chửi cậu ta mấy câu, nhưng hỗn loạn tới mức nhất thời không nghĩ ra được từ ngữ, càng không muốn dây dưa với cậu ta, chỉ muốn rời khỏi chốn này ngay lập tức.

Sự im lặng và trốn tránh của Tô Vận Cẩm càng chọc cho Trình Tranh tức điên lên, trước khi cô chạy đi cậu buột miệng bảo: “Cậu nhìn hấn cũng chẳng làm được gì, ai mà thèm thích cậu?” Tô Vận Cẩm nghe thấy câu này, người khựng lại một chút, sau đó vận hết tốc lực chạy ra khỏi sân bóng.

Cô không hề quay đầu lại, thế nhưng Trình Tranh biết rằng câu nói ấy của mình đã phát huy tác dụng, cô ta làm cho cậu khổ sở đến thế, cậu làm sao có thể để cho cô ta ra về như thế không có chuyện gì, nhưng tại sao không thể cảm thấy một chút hả hê nào của việc trả đũa? Trong lòng vẫn vang lên một giọng nói thì thầm hỏi đi hỏi lại: Tôi có chỗ nào không bằng cậu ta?

Chu Tử Dục ở không xa đó theo lên, lấy tay đặt lên vai Trình Tranh kiểu anh em thân thiết, không ngờ bị Trình Tranh hung hãn hất ra. Cậu ta xoa xoa mũi không hiểu chuyện gì, cũng chẳng biết tại sao mình lại biến thành bia đỡ đạn.

Trung học là một giai đoạn nhạy cảm, đặc biệt là chuyện tình yêu giữa các cô cậu học sinh, vừa không giống cái đại dột ngốc nghếch thời cấp II, nhưng cũng khác xa với cái thoải mái công khai ở bậc đại học. Trong tim những thanh niên nam nữ tuổi mười bảy, mười tám, ai lại không có ít

nhiều tâm sự thâm kín, nhưng đến lúc lộ ra ánh sáng, vẫn không thể tránh khỏi bị chụp lên cái mũ “yêu sớm”, trở thành đề tài bàn tán nóng hổi số một của bạn bè cùng trường cùng lớp.

Sự tình giữa Trình Tranh và Tô Vận Cẩm ở lớp Tự nhiên 3 đã trở thành chủ đề bàn tán mới nhất ngoài giờ học của bạn bè cùng khối lớp. Ban đầu nhiều người còn tỏ thái độ hoài nghi, anh chàng Trình Tranh – học hành thể thao nổi trội, diện mạo xuất chúng, bình thường lại không thích tiếp xúc với nữ sinh – làm sao có thể ghép đôi với Tô Vận Cẩm mờ nhạt chẳng ai hay biết? Trước khi xuất hiện chủ đề gắn liền với Trình Tranh, rất nhiều người không biết Tô Vận Cẩm rốt cuộc là ai. Thế nhưng, có biết bao nhiêu “người mục kích” màn giảng co ở cửa sân bóng đều kể rõ ràng xác thực, mọi người nhớ lại đầy đủ chi tiết về cách cư xử vô cùng đặc biệt của cậu chàng với cô nàng khi xưa, hồi đầu chỉ cho là thuần túy nhìn không thuận mắt, giờ xem ra chỉ là cái ngượng ngùng giữa những người đang yêu mà thôi.

Bất kể những lời đồn đại sau lưng của bạn bè sôi nổi ra sao, hai nhân vật chính của chủ đề lại có vẻ chẳng mấy may động tâm. Trình Tranh đương nhiên là hằng ngày phải làm gì thì làm nấy, ai mà nhắc tới, cậu chàng đều tỏ vẻ chẳng có gì liên quan đến các người; còn Tô Vận Cẩm bấy lâu nay

im hơi lặng tiếng, phải đối diện với những chỉ trích này nọ trên hành lang lớp học và những lời thì thào đằng sau lưng đều coi như không nghe không biết. Hai người ai cũng không biện giải gì, nhưng từ sau ngày hôm ấy cũng không hề bắt chuyện với nhau.

Người đầu tiên không nín nhịn được là Chu Tử Dục, ngó bốn phía không có người, bèn kéo Trình Tranh qua, dè dặt thăm dò, “Này, mọi người đều đang nói là cậu lẳng nhẳng tình ái với ‘em gái quê’ đấy, cậu... đừng nói với tớ là thật đấy nhé!”

“Cái gì mà ‘gái quê’, cậu đừng có gọi người ta cái kiểu đấy.” “Hà hà, lại còn bắt đầu bảo vệ con nhỏ đó cơ đấy, A Tranh, không phải là cậu thích Tô Vận Cẩm thật đấy chứ?”

“Tôi thích cô ấy cũng có tác dụng gì, cô ấy đâu có thích tôi.” Trình Tranh mặt mũi rầu rĩ.

Chu Tử Dục cẩn thận thăm dò dáng vẻ của Trình Tranh, đúng là cậu ta không nói đùa hay là nói ngược, “Tớ bảo này, A Tranh à, không phải là cậu bị Tô Vận Cẩm dùng cái miếng băng ấy đập vào cho thành ngu dại rồi chứ, cậu với con nhỏ đó, thật chẳng ra cái thể thống gì cả.”

“Khi gió, cậu mới bị cái thứ của nợ gì đấy đập cho thành ngu dại, tôi với cô ấy làm sao? Đúng rồi...”, Trình Tranh hết như vừa đột ngột nhớ ra điều gì đó, ghé mắt ngó Tử Dục nói, “Tôi hỏi cậu, hôm ấy ở cửa sân bóng cô ấy cứ nhìn cậu đăm đăm làm gì?”

“Quái quỷ, tớ làm sao mà biết cô ta nhìn tớ làm gì, có ông giới làm chứng, học cùng lớp lâu như thế tớ với cô ta chưa nói với nhau nửa lời, chẳng phải là con mắt của ai cũng ‘độc đáo’ như cậu thế đâu ă. Có điều... nói đi cũng phải nói lại, có khi tại cô ta cảm thấy tớ đẹp trai hơn cậu.”

“Xi...” Trình Tranh nhìn cái chàng tự mê đắm bản thân đó, làm ra vẻ không thèm chấp, xong bước đi luôn. Chu Tử Dục ở đằng sau lưng bồi thêm một câu chẳng có chút thiện ý: “Nếu Tiêu Mạnh Tuyệt tội nghiệp mà biết cậu phải lòng cái con bé nhà quê đó, không biết là đau lòng đến cỡ nào nữa.”

Trình Tranh ngoái đầu lại, nghiêm mặt, “Nói năng linh tinh vừa thôi!” “Mạnh Tuyết cậu có thể không để ý, còn chỗ Lão Tôn thì cậu không thể không đếm xỉa gì, mọi người đều đang bàn tán việc của các cậu, ông ấy có muốn không biết cũng khó.” Câu nói này thì không phải đùa vui. Lão Tôn là giáo viên chủ nhiệm lớp bọn họ, bị học sinh gán vào chữ “Lão”, thực ra tuổi cũng không nhiều, sau khi tốt nghiệp một trường Đại học Sư phạm trọng điểm ở tỉnh ngoài, về đây giảng dạy đã được năm năm, là giáo viên môn Vật lý kiêm chủ nhiệm lớp Trình Tranh. Lão Tôn chưa kết hôn, sau giờ học cũng thường xuề xòa hỉ hả với đám nam sinh, trên sân bóng cũng cá mè một lứa, nhưng chỉ cần ở cương vị giáo viên, nhất là giáo viên chủ nhiệm, thì chưa từng tỏ ra kiêng nể gì với chuyện yêu sớm của học sinh.

“Cậu bớt cái mồm quạ khoang xui xẻo đi.” Lòng dạ Trình Tranh bỗng chùng xuống.

Tận đến giờ tự học buổi tối, đến lúc Trình Tranh trông thấy Tô Vận Cẩm sau khi bị Lão Tôn mời ra khỏi phòng học một mình để nói chuyện trở về, sắc mặt đôi phần nhợt nhạt, mới biết đúng là đã trúng phải lời nói xui xẻo từ cái mồm quạ khoang của Chu Tử Dục. Thực ra cậu không hề sợ Lão Tôn kiếm cậu rầy la, chỉ là không muốn cô đụng phải chuyện thế này. Một ngày gần đây, cô cứ luôn coi cậu là thứ vô hình, bây giờ sợ rằng càng ghét cậu hơn.

Quả đúng như vậy, Tô Vận Cẩm trở về chỗ ngồi chưa đến một phút,

Trình Tranh cũng bị Lão Tôn gọi ra ngoài lớp học. Lão Tôn dẫn cậu đến bên một hòn giả sơn cách lớp học không xa. Vừa đứng yên chỗ, Trình Tranh đã dứt hai tay vào túi quần đồng phục, hoàn toàn thực hiện xong khâu chuẩn bị tâm lý, ung dung thoải mái chờ đợi lời khai cuộc của Lão Tôn. Lão Tôn trông thấy dáng bộ này của cậu, cơn tức giận không gọi cũng đến, giận mình không thể dạy dỗ cậu tử tế nên người. Một học sinh ưu tú xuất sắc như thế, năm thư ba trung học, thông minh thiên bẩm, lại chịu khó học hành, thành tích ổn định, trước nay điều độ hiếm có, hoàn toàn là một học trò ngoan không phải phiền bận, vì đâu vào thời điểm cách kỳ thi đại học có một tháng lại không giữ gìn cho trót cơ chứ? Lão Tôn hắng giọng, đã tìm được lời khai cuộc, “Em nói xem nào, gần đây giữa em với Tô Vận Cẩm trong lớp có chuyện gì?” “Thầy Tôn, lời này của thầy là câu nghi vấn hay là tự hỏi đáp ạ? Nếu là tự hỏi đáp thì không cần câu trả lời của em nữa.”

Lão Tôn không nể nang gì, nói luôn: “Em không phải quan tâm tôi nói câu gì, chỉ cần cho tôi biết tin đồn gần đây về việc em với Tô Vận Cẩm manh nha yêu sớm liệu có phải là thật không, nếu như không phải thì...” “Là thật đấy ạ,” Trình Tranh ngắt lời thầy, ánh mắt thành thật. Lão Tôn tức điên, run run chỉ một ngón tay vào đứa học sinh cao hơn thầy nửa cái đầu trước mặt, “Thế này là tại làm sao? Em không biết là nhà trường nghiêm cấm chuyện yêu đương sớm hay sao? Thế này sẽ ảnh hưởng đến thành tích và tiền đồ của em đấy, em có hiểu không?” “Em cũng không biết là tại sao nữa, thầy có biết không hở thầy?” Trông dáng vẻ dò hỏi thực thà của Trình Tranh, Lão Tôn cố ép bản thân hít thở sâu, “Em có ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề không hả?”

Trình Tranh mặt mũi vô tội, “Em vẫn luôn cảm thấy chuyện này rất nghiêm trọng.”

Lão Tôn nhìn lên trời, thời gian giảng dạy của thầy tuy chưa phải là dài, nhưng những trường hợp yêu sớm thì đã gặp không ít. Bị giáo viên tìm gặp nói chuyện, có đưa một mực phủ nhận, có đưa hồ thẹn vô cùng, còn như hai người buổi tối hôm nay thì xưa nay chưa từng thấy bao giờ. Vừa nãy, nữ sinh Tô Vận Cẩm bị thầy giáo gọi ra, lúc bắt đầu mọi thứ đều bình thường, Lão Tôn chưa mở miệng cô đã đỏ bừng mặt, cắn chặt môi, tuyệt nhiên là dảng về biết lỗi với thầy giáo, nhưng dần dà thầy cảm thấy không ổn. Bất kể thầy thao thao bất tuyệt nghiêm nghị giải

thích lý lẽ, khôn khéo thuyết phục tình cảm với cô, nêu ra một loạt hậu quả của việc yêu sớm hay gì gì đi chăng nữa, môi cô vẫn cứ mím chặt, từ đầu đến cuối không nói một lời, đến về mặt cũng không hề thay đổi, tận đến lúc bản thân Lão Tôn cũng cảm thấy cứ tiếp tục nói một mình thì hơi không bình thường, mới đành phải thả cho Vận Cẩm về lớp. Đổi lại đến người này thì ổn hơn, có hỏi có đáp, nhưng Lão Tôn lúc này lại hoàn toàn đánh mất sự hăng hái trong những lời dạy dỗ.

“Nghe này, Trình Tranh, với điều kiện của em, sau khi lên đại học rồi kiêu gì mà chẳng tìm được bạn gái cơ chứ, sao phải vội vàng lúc này?” Lão Tôn thở dài nói.

Trình Tranh im lặng. Lão Tôn tiếp tục: “Ở tuổi này của em, nhất thời mê mẩn cũng là bình thường...”

“Thế nhưng em mê mẩn rồi, cô ấy vẫn còn tỉnh táo, có coi là bình thường không ạ?”

“Ý em nói Tô Vận Cẩm không có ý gì với em?”

“Thầy ơi, vừa rồi thầy nói chuyện với cô ấy, cô ấy có nói gì với thầy không ạ?”

“Em ấy chẳng nói gì cả.”

“Đền phủ nhận cũng không ạ?” Trong mắt Trình Tranh lóe lên một luồng sáng.

Lão Tôn lấy tay xoa cằm, “Phủ nhận? Cái này lại không... Dừng, dừng!”, thầy dường như vừa mới sực tỉnh, “Để làm gì, tôi đến để nói chuyện cho rõ cái nguy hại của việc yêu sớm với em, không phải đến làm cổ vấn ái tình.”

“Nói thật thì, thầy Tôn, thầy cảm thấy cô ấy thế nào ạ?” Trình Tranh bất chấp sống chết hỏi.

“Tô Vận Cẩm à, thoát nhìn không có gì bắt mắt, nhưng nhìn kỹ thì khá thanh tú... Trình Tranh, đủ rồi đấy, bây giờ em lập tức quay về phòng học cho tôi.” Tối nay Lão Tôn quả nhiên đã bị hai con người này làm cho phát điên.

Trình Tranh nhún vai, ngoan ngoãn đi về lớp học, cơ hồ nhớ ra điều gì lại dừng bước, nói với Lão Tôn đang tràn trề thất bại: “Thầy yên tâm đi, thầy Tôn ạ, kỳ thi đại học em sẽ dốc toàn bộ sức lực.”